

HERTTA- ÄSSÄ

HENRIIKKA RÖNKKÖNEN

ATENA

© Henriikka Rönkkönen ja Atena /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2025
Jyväskylä

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty

ISBN 978-951-1-50985-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Hertta laski päiväkirjansa kahvilan pöydälle ja silitti sen kirkkaanpunaista karvaista pintaa. ”Mahoton ryijy siulla”, hän kuiskasi ja vilkaisi äkkiä ikkunasta ulos, näkisikö ystäviensä tulevan. Kun hän nosti pirtelönsä seasta pillin nuollakseen sen suklaista pintaa, sulanutta jäätelöä tipahti pöydälle. Ennen kuin Hertta ehti hakea paperia, oviaukosta pöllähtivät sisään Alice ja Iida, ystävät, jotka hän oli tuntenut jo ala-asteelta asti. Hertta tunki vauhdilla päiväkirjansa reppuun, sillä hän tiesi, mistä ystävät aikoivat häneltä udella – varsinkin, jos näkisivät, että karvaryijyvihko on mukana. Onko ollut mitään sutinaa? Ootko päässyt panemaan? Täl-läkään kertaa Hertalla ei ollut mitään uutta kerrottavaa. Mutta he onneksi kävisivät myös Alicen ja Iidan asiat läpi, jotka nekään eivät olleet aina ihan mallillaan. Jokainen kuulusteltiin vuorollaan.

Hertta halasi ystäviään vuorotellen. Vaikka viimekertaisesta yhteisestä tapaamisesta olikin vierähtänyt jo kuukausia,

se ei vaikuttanut heihin vieraskoreutena. He olivat tunteneet toisensa jo niin kauan, että solahtivat tuttuun yhteiseen maailmansa heti. Alice ja Iida olivat hädin tuskin istahtaneet alas, kun heidän keskustelunsa imaisi Hertan mukaan.

”Siis eikö siun isä tullut paikalle?” Hertta työnsi järkyttyneenä koko ylävartalonsa kahvilapöydän päälle ja katsoi Alicea silmiin. Iida yritti kurkkia Hertan vartalon yli ystävänsä yhtä lailla järkyttyneenä.

Alice irvisti Hertalle: ”Sä makaat nyt sen pirtelömähmän päällä.”

Hertta ponkaisi ylös turhautuneena sekä mähmästä paidallaan että siitä, miten ehti unohtaa hetki sitten pöydälle valuneen sotkun.

Kun Hertta oli kymmenen minuuttia myöhemmin lätrännyt kahvilan vessassa paitansa semipuhaaksi mutta läpimäräksi saippualla, vedellä ja pyhällä hengellä, hän tuli takaisin ja löysi Alicen ja Iidan toisesta, mähmättömästä pöydästä.

Alice tuijotti Hertan märkää paitaa ja näytti siltä, että haluaisi keskustella vaikka koko loppuelämänsä mieluummin siitä kuin isästään, josta koko show äsken alkoi. Hertta ja Iida kuitenkin tuijottivat häntä kuin nälkäiset koiranpennut nakkipakettia.

”Tuliko se? Eikö se tullut? Vai tuliko? Eikö? Mitä?” Hertta kaivoi ystävästään tietoa.

Alice raapi käsivarttaan ja vastasi kiusaantuneesti:

”Ei, kun tuli se. Mutta se oli taas kännissä ja sillä oli joku uusi muija.”

Hertta yritti kurkottaa halatakseen ystävänsä, mutta ponkaisi äkkiä pystyyn, kun Alice huusi paniikinomaisesti ”mähmää” saadakseen ystävänsä perääntymään. Samalla kun Hertta etsi vimmatusti paidastaan uutta yllätyspirtelöä, Alice jatkoi:

”Mä en halua mitään säälihalauksia. Haluun mieluummin ajatukset jonnekin muualle. Esim. etitään Hertalle nyt se mies!”

Hertta oli joutunut ansaan. Hän ei olisi jaksanut tehdä ikisinkkuudestaan numeroa, mutta nyt hänellä ei näyttänyt olevan vaihtoehtoa.

”Mie käyn sitä ennen hakee meille aamupalapullat. Alicelle ilman jauhoja?” Hertta nousi jo ylös.

”Gluteenittomana”, Alice tavasi Hertalle ja lähti itse hakemaan herkkuja.

Hertta ja Iida jäivät istumaan pöytään. He vilkuilivat toisiaan, mutta eivät aloittaneet ränhtiä Alicen isän ongelmista, koska olivat käyneet sen keskustelun keskenään läpi jo satoja kertoja. Kun Alice saapui takaisin, Hertta kaivoi kännykkänsä esille, huokaisi ja avasi Tinderin. Alle minuutissa Alice oli saanut innostuskierrokset ylös.

”Hei toi on kuuma! Ota se,” Alice huusi kitakieleke läpättäen. Hertta vilkuili kännykkäänsä ja Iidaa, joka pyöritteli vaivihkaa päätään.

”Mie en oo nyt ihan varma tästä. Miulla loppuu se lapsenvahtihommakin parin viikon päästä ja muutan sitten pois täältä Savonlinnasta. En mie ehdi rakastumaan siinä ajassa. Pitäiskö kuitenkin vasta Helsingissä selaila tätä?” Hertta yritti epätoivoisena keksiä selityksiä.

”Kuka tässä on mistään rakkaudesta mitään puhunutkaan?” Alice kysyi hölmistyneenä ja jatkoi: ”Sä et oikeesti tarvii kuin muutamat treffit.”

”Tarvii mihin?” Hertta kysyi, vaikka tiesi jo vastauksen.

Alice korjasi ryhtiään ja haki tukea Iidalta:

”Vai mitä Iida, että Hertan täytyy päästä panemaan. Se täyttää ensi vuonna 23. Ei se, että on horoskooppimerkillään neitsyt, tarkoita sitä, että pitää antaa hämähäkin rakentaa seittejä pilluun.”

”En mie oo neitsyt vaan vaaka!” Hertta korotti ääntään.

”Sä oot neitsyt, ja sen lisäksi vaaka”, Alice vastasi ja haukkasi pullastaan. ”Ja sä tiiät, mitä mä tarkoitan”, Alice nosti leukansa pystyyn tyytyväisenä.

Hertta heilutti kättään Alicen naaman edessä:

”Etkä sie voi puhuu miusta, että SE täyttää ensi vuonna 23, kun mie istun tässä vieressä. Ja miten miun neitsyys nousee aina puheenaiheeksi?”

Alice veti keuhkot täyteen ilmaan alkaakseen luetella syitä Hertan seksielämän olemattomuudelle, mutta joutui yskimään ilmat pihalle Iidan vaihtaessa äkisti aihetta.

”Haluutteks te lapsia ikinä”, Iida kysyi huolettomasti.

Samalla hän asetteli pullaansa ja kahvikuppeja niin, että saisi otettua kivan kuvan.

”Mitä vittua nyt taas Iida”, Alice huokaisi Iidan ajatuksenjuoksulle.

”Voitsä laittaa sen pullan takaisin, otan kuvan”, Iida nosti kameraa ylemmäs, jotta myös pöytä ja kaunis laatalattia näkyisivät kuvassa. Alice piilotti ärtyneenä pullan paitansa alle ja katsoi muualle.

Iida jatkoi aloittamallaan aiheella:

”Meillä oli Maaritin kanssa sisältöyhteistyö yhden lääkärfirman kanssa ja meidän piti täyttää semmosta esitietolomaketta. Siellä ei ollut vaihtoehtona, että en mä vittu tiedä, oon vielä ihan kakara itekin.”

Alice ja Hertta alkoivat nauraa.

”Mä kyllä tiedän”, Alice ja Hertta sanoivat yhteen ääneen ja saivat Iidan laskemaan puhelimensa alas järkytyneenä.

”En”, Alice katsoi hymyillen Herttaa, koska kuvitteli tämän vastaavan samalla tavalla.

”Joo”, Hertta sanoi ja nosti kätensä ja hartiansa ylös kuin esittelisi itsestäänselvyyksiä. Mutta koska hänen ystävänsä todellakin näyttivät siltä kuin joku olisi juuri jäänyt auton alle, hän alkoi pehmitellä vastaustaan.

”Tai siis kai! En mie tiedä. Eikö se nyt vähän niiku vaan tapahdu sitten?” Hertta takelteli ja alkoi melkein hätäntyä ystäviensä jähmettymiselle. Ennen kuin he avasivat suunsa,

Hertta huomasi katseen heidän välillään. Alice ja Iida olivat selvästi puhuneet asiasta keskenään.

”Kai sä tiedät, mitä siihen lapsentekoon tarvitaan?” Alice aloitti, ja Hertta naurahti, vaikkei olisi millään jaksanut vääntää vitsiä siitä, ettei ole harrastanut seksiä koskaan kenenkään muun kuin itsensä kanssa. Siis pientä kännistä vehkeiden näpertelyä lukuun ottamatta.

Iida kääntyi Alicen puoleen: ”No mitä Allu? Munaa? Panemista? Kyllä me voisit Maaritinkin kanssa tehdä lapsia ilman miestä.”

Iida jatkoi varovasti:

”Mä mietin lähinnä sitä, että... Sä et Hertta oikein millään halua sitoutua mihinkään etkä panostaa pitkällä tähtäimellä. Sä oot semmonen luonnonlapsi ja elät hetkessä.”

”Miten niin?” Hertan ääni särkyi kiljaisuksi. Alice ja Iida alkoivat tiputella asioita vuorotellen kuin olisivat kisamassa tiiminä.

”Kaikki sun miessäädöt on vaan jääneet.”

”Sä et oo lukenut kunnolla yksiinkään pääsykokeisiin.”

”Sä et suostu tekemään pöytävarauksia minnekään, koska se sitoutuminen ahdistaa.”

”Annat kaikki viherkasvit pois, ettei ne vaan kuole sun kotiin.”

”Et oo koskaan ostanut päiväystuotteita ruokakaupasta, koska sit sun pitäisi syödä se ruoka heti, ja mitä jos kotona ei enää teekään mieli just sitä.”

”Peruit sen salikortin heti, kun olit maksanut sen, koska sun ois pitänyt käydä siellä salilla.”

”Et laita ripsiväriä, kun se pitäisi pestä illalla pois etkä sä tiedä, jaksatko tehdä sitä”, Iida alkoi nauraa keksimälleen jutulle.

”Miulla on nytkin ripsaria”, Hertta muljautti silmänsä levälleen Iidan naaman eteen, mutta ketään ei näyttänyt kiinnostavan.

”Sähän käyt paskallakin vaan kerran viikossa, kun pitäis sitoutua pyyhkimään sen jälkeen”, Alice huutonauroi.

Hertta kuunteli ärsyyntyneenä ja valui tuolillaan alas: ”Voitte lopettaa jo!”

Iida ja Alice katsoivat ystävänsä hymyillen, mutta Hertta ei voinut olla huomaamatta pientä ilkikurista virnuilun pidättelyä heidän suupielissään.

”Ehkä sun olisi hyvä harjoitella sitä sitoutumista. Otat vaikka sen koiran, josta puhuit jo silloin, kun tavattiin kymmenenvuotiaina”, Iida ehdotti.

”Eikun otat sen miehen, josta puhuit jo silloin, kun mä muutin Italiasta tänne seitsemänvuotiaana”, Alice sanoi ja osoitti Hertan puhelinta.

”Oonko mie ainut, jolla on tällaisia ongelmia”, Hertta valitti, mutta innostui salaa mielessään Iidan koiraideasta.

”No siis Allun isä on juoppo. Ja me taas riidellään Maaritin kanssa nykyään koko ajan”, Iida vastasi nostamatta katsetaan kännykästä, jonka maailmaan hän oli ehtinyt jo livahtaa.

Alice katsoi Herttaa sen näköisenä, ettei tiennyt, mitä vastata Iidalle. Hertta nyökäytti Alicelle sen merkiksi, että ottaisi nyt vetovastuun.

”Ootko sie kokeillut sitä, mistä puhuttiin viimeksi. Että otat Maaritia kädestä tai meet sen kainaloon sohvalle, kun teillä on riita? Kun miusta se kuulosti siltä, että...” Hertta ei saanut lausettaan loppuun, kun Iida huokaisi niin syvään, että naapuripöytään tullut pariskuntakin kääntyi katsomaan. Hertta tiesi olla jatkamatta aiheesta.

Pieni söpö kahvila oli täyttynyt aikaista lounasta syövästä asiakkaista, kun Hertta, Iida ja Alice olivat vajonneet kännykkäköömaan. He olivat olleet ystäviä alakoulusta asti. Alice oli tullut Savonlinnaan aamulla Tampereelta, jossa hän opiskeli kauppatieteitä. Alicen isä oli syntyjään milanolainen, joka oli tavannut vaihto-oppilasvuotenaan Suomessa Alicen äidin, he olivat rakastuneet, saaneet lapsen, asuneet Italiassa vuosia ja päätyneet lopulta Savonlinnaan. Iida taas oli muuttanut sinne 10-vuotiaana Lahdesta, kun hänen vanhempansa olivat eronneet ja äiti oli tavannut uuden miehen, joka asui Savonlinnassa.

Hertalla oli tänään vapaapäivä lapsenvahtihommistaan, hän oli tullut kotipaikkakunnalleen auttamaan tättiään ja tämän miestä. Vaikka Hertalla oli työpaikka Helsingissäkin, vaihtelu hampurilaisten paistamiseen oli tuntunut tervetulleelta. Lisäksi hän sai asua tätinsä hienossa kartanossa, syödä siellä ilmaiseksi niin paljon kuin napa veti eikä palk-

kiokaan huono ollut. Rahaa säästy johonkin, Hertta ei vielä tiennyt mihin. Täti ei myöskään koskaan kysellyt aikuisille tyypillisiä kysymyksiä, kuten esimerkiksi, että mitäs aiot seuraavaksi elämässäsi keksiä, olisiko yliopistoa, poikaystävää, perhettä, lomamatkaa, harrastusta, työpaikkaa ja mitä vielä 22-vuotiaan pitäisi tietää ja tehdä.

Hertta laski puhelimensa ensimmäisenä pöydälle ja katsoi ystäviään. Oli kivaa olla pitkästä aikaa taas kolmistaan, Hertalla oli ollut ikävä tätä trioa. Hän katsoi ihaillen Alicen tummia kasvopiiirteitä ja kuulasta ihoa. Alicessa oli jotain maagista kauneutta, mitä hän ei savolaisista sukujuuristaan juuri löytänyt, vaikka Hertan äiti toittoti kyllästymiseen asti muuta. Alice tuntui muutenkin superihmiseltä, sillä tämä oli saanut heti opiskelupaikan Tampereen kauppakorkeakoulusta, ja joka kerta kun he tapasivat, Alicella oli uusi mies. Vaikka Hertta ei olisi halunnut elää Alicen elämää, siinä oli silti jotain kadehdittavaa. Ihan kuin kaikkien 22-vuotiaiden kuuluisi olla kuin Alice, vaikka eivät sitä haluaisikaan. Alice sai tahtomattaan muut unohtamaan, että oma elämä oli riittävän hyvää. Ja kun Alice kertoi Hertan vanhemmille saavutuksistaan töissä, koulussa tai ihmissuhteissa, Hertta näki hänen vanhempiansa innostuksesta tuikkivat silmät. Tämä filteri puuttui, kun Hertta mutisi vieressä, ettei tiedä, mitä tekisi elämällään ja mihin hakisi opiskelemaan.

Lida oli myös säteilevä ja avoin, ikäisekseen myös todella paljon muita kypsempi. Hän oli ostanut tyttöystävänsä

Maaritin kanssa vanhan upean omakotitalon, jota he nyt remontoivat. Iidalla oli kaksisataatuhatta seuraajaa kaikissa mahdollisissa sosiaalisen median kanavissa, ja hän oli tehnyt sisältömarkkinointia jo varmaan viisi vuotta. Rahaa tuli ovista ja ikkunoista.

Koulussa Hertasta, Alicesta ja Iidasta oli tullut hyvin nopeasti tiivis kolmikko. Vähintään kerran päivässä he kuulivat opettajan karjaisun ”tytöt!”

”Silloin, kun kaikki on vielä hyvin, suurin osa ihmisistä valittaa, miten paskaa kaikki on. Sitten, kun kaikki on *oikeasti* paskaa, aletaan miettiä, miten hyvin asiat oli silloin, kun ei ollut vielä ihan näin paskaa”, Iida turhautui selatesaan viittä eri sosiaalisen median kanavaa.

”Joko sie sait päivitettyä”, Hertta kysyi.

”Joo, sain jotain. Maarit lupasi hoitaa kanssa tätä somea, että mä saisin vihdoin lomailla teidän kanssa. Mutta on meillä pari sisältöyhteistyötä tulossa, johon lupasin tehdä videot”, Iida huokasi näpertäen samalla puhelintaan.

”Massii massii”, Alice muistutti, hieroi sormiaan yhteen kuin niissä olisi tukko seteleitä ja jatkoi: ”Harva sun ikänen oikeesti tienaa jo noin himmeesti.”

Hertta nyökytteli ja mietti, miten oli itse saanut säästettyä hikiset 2 000 euroa 22 vuoden aikana, kun Iida sai Maaritin kanssa yhdestä Instagram-päivityksestä sen kolminkertaisena.

”On se tietty siistiä, mutta samalla musta tuntuu, ettei mulla ole koskaan lomaa. Me ei voida käydä reissussa kertomatta siitä, ei kampaajalla, ei tyyliin voida sairastaa edes flunssaa paljastamatta sitä kaikille.”

Hertta ja Alice vilkaisivat toisiaan niin kuin ystävät tekevät, kun he ovat puhuneet jostain toisen selän takana.

”Totta kai voitte!” Alice avasi suunsa kyllästyneenä Iidan valitukseen ja jatkoi: ”Te itse päätätte, millainen teidän kanava on. Te ootte aivan liian lojaaleita teidän itse keksimälle maailmalle ja seuraajille, joita te ette ole edes koskaan tavanneet.”

Iida kurtisti otsaansa ja katsoi muualle.

Marraskuinen aamuaurinko haukotteli matalalla, sen valo heijastui kahvilan seinille. Herttaa huvitti, sillä he olivat ystäviensä kanssa kuin kolme lehmää, jotka työnsivät vuorotellen toisiaan sähköaitaa päin. Hertta tiesi, millä saisi ystävänsä taas innostumaan ja alkoikin taputtaa spontaanisti.

”Kartanolle?” Iida kysyi ja nosti katseensa kännykästään.

”Joo!” Alice tunki oman puhelimensa taskuun ja veti innostuneena pipon päähänsä.

”Let’s fuckin go!” Hertta säesti.

”Kusettaa, kusettaa, kusettaa, kusettaa, kusettaa”, Iida painoi käden jalkoväliinsä estääkseen kaikkea valumasta ulos. Hertta kaivoi avaimet esille ja kipitti kantapäästä maata laahaten kohti kauniin oranssia kartanoa.

”Ihan just, siellä on parikin vessaa”, Hertta rauhoitteli ystäviään, jotka kiemurtelivat vieressä.

He astuivat valoisaan valkeaan aulaan, jonka seiniä koristelivat värikkäät taulut. Vieressä avautuvan olohuoneen sohvavat kutsuivat löhöilemään, ja viherkasvit näyttivät oikeasti viihtyvän sisällä. Alice ja Iida unohtivat saman tien vessahätänsä.

”Hei mä haluan muuttaa kans tänne”, Alice haukkoi henkeään ja hipelsi valtavan taulun rosoista pintaa.

”Näpit irti siitä”, Hertta karjaisi, koska pelkäsi jonkun hälytysjärjestelmän laukeavan, ja juoksi sitten aulaa vastapäätä olevaan vessaan.

”Suostuiskohan Maarit tulemaan mun kanssa au pairiksi tänne”, Iida pohti lysähtäessään isolle sohvalle makaamaan. Hertta osallistui keskusteluun pöntöltä:

”Tää on siis niin siisti paikka. Ja sit kun se mun tätikin on niin kiva, että mie voisin jäädä tänne loppuelämäks. Ja on ne muksutkin ihan jees”, hän sanoi ja vetäisi vessan.

”Missä se sun täti nyt siis on?” Alice kysyi ja meni Hertan jälkeen vessaan. ”Onko nää pyyhkeet tässä meille? Mä kuolen”, Alice jatkoi melkein kyynelehtien ja nosti silmilleen pyyhkeiden päällä olevat paperista tehdyt nimilaput, joissa luki Alice ja Iida.

Iidakin juoksi vessaan ihmettelemään:

”Ja nää saippuat on meille kans! Ihan ku ois hotellissa.”

Hertta pyöritteli päätään itsekin epäuskoisena:

”Mie en oo ikinä tavannut niin vieraanvaraista tyyppiä kuin se Sara. Ne on siis reissussa ja tulee ylihuomenna, mut sillon työ meettekin Iidalle.”

Hertta esitteli vierashuoneen ja siellä olevan levitettävän sohvan, jossa Iida ja Alice nukkuisivat seuraavat pari yötä.

”Ja tässä on miun ihana huone”, hän näytti seuraavaksi. Iida ja Alice nyökyttelivät ihastuksissaan. Hertta heitti avonaisen reppunsa sängylle, jolloin sieltä pilkisti esiin veripunainen karvainen päiväkirja. Iida ja Alice katsahtivat toisiinsa äänettömästi lausuen: ”Max.” Hertta ehti huomata tämän ja alkoi puolustautua:

”Ei! Mie oon päässyt yli Maxista. Halusin ottaa ton mukaan, koska se on miun turvakirja. Voin kirjoitella sinne ihan mitä vaan. En oo varmasti kirjottanut mitään Maxista puoleen vuoteen.”

Alice ja Iida katsoivat toisiaan sen näköisenä, etteivät uskoneet sanaakaan.

”Sulla on aina toi sun karvaryijy käytössä, kun joku tyyppi pyörii sun mielessä. Hertta aina! Sulla oli jo alakou-lussa oma pikku sydänsuruvihkonen”, Alice sanoi.

Hertta ärsyyntyi, otti päiväkirjan käteensä ja sanoi tiu-kasti: ”Nyt on eri juttu.”

”Puhuisit mieluummin meille kuin tolle viholle. Me voitais oikeasti auttaakin sua”, Alice jatkoi, mutta Hertta käänsi selkensä.

”Vieläkö se on viestitellyt sulle?” Iida uskaltautui kysy-mään.

”Joskus”, Hertta vastasi huolettomasti.

”Se jätkä on ihan pelle oikeesti. Se pitää sua vaan koko ajan tolleen lähellä, vaikkei uskalla pyytää ulos eikä mitään muutakaan”, Alice sanoi tiukasti.

”Minuu ei kiinnosta se tyyppi! Kattokaa vaikka miun päiväkirjasta”, Hertta sanoi topakasti ja ojensi Tigerista kahdella eurolla ostamaansa karvareuhkavihkoa heitä päin.

”Mennään laittamaan ruoat ja viinit kylmään nyt”, Iida muistutti alakerrassa odottavasta tehtävästä ennen kuin homma riistäytyisi käsistä.

Kun Alice ja Iida olivat lähteneet alakertaan, Hertta irvisti itsekseen, raotti päiväkirjaansa ja katsoi, miten viimeiset puoli vuotta sivut olivat täyttyneet Maxista. Hän mietti jo hetken, repisikö sivut pois, mutta päätti tunkea päiväkirjan lipastonlaatikkoon ja olla lopullisesti kirjoittamatta Maxista. Eikä Hertta ollut omasta mielestään edes kiinnostunut miehestä vaan enemminkin ärtynyt tämän käytöksestä. Tosin päiväkirjan mukaan hän oli umpirakasunut, mutta mitä päiväkirjat muka tiesivät.

Hertta lähti kohti alakertaa, mutta pysähtyikin rappusille, kun kuuli Iidan ja Alicen supisevan keittiössä jotain varsin innostuneina. Hertta hiipi uteliaana alemmas kuulakseen lisää. Hän seisoi hengittämättä keittiön seinän takana ja yritti saada selvää.

”Mitä jos se muuttaa takaisin kotiin? Miksi se tuli tänne? Töihin sen tädille?” Iidan hiljainen ääni kuiskasi.

”Ei kai se nyt. Sillähän on kämppä Helsingissä. Ehkä se halusi vaan vaihtelua. Et kai sä luule...” Alice vastasi rapistellen samalla ruokakassia.

”Mä oon ihan oikeesti miettinyt, että mitä jos siitä tulee peräkammarinpirjo. Että kotona vanhempien luona on niin kivaa, ettei se viitti enää nähdä vaivaa minkään suhteen. Kun me vitsailtiin siellä kahvilassa sen saamattomuudesta...” Iida keskeytti supinansa yhtäkkiä. Hertta heräsi järkytyksestään, kun kuuli Alicen kuiskaavan Iidalle ”shhhh”. Sitten hän otti hiljaa askeleita ylöspäin

portaissa ja lähti sitten tulemaan tömistellen takaisin alas:

”Lakanat, peitot ja tyynyt löytyy siitä viereisestä kaapista sitten!”

Hertta tuijotti ystäviensä punoittavia kasvoja ja katseita, jotka kiersivät seinillä. Hertasta tuntui siltä, että he kaikki olivat poissa tolaltaan äskeisestä, tosin eri syistä, joten jokainen keskittyi vain siirtelemään ruokaostoksia paikoilleen.

Ilta alkoi pimetä ja keittiö täyttyä käytetyistä astioista. Hertta oli omissa ajatuksissaan, kun Alice keskeytti ne tökkäämällä häntä jälkiruokalusikalla vahingossa liian kovaa käteen.

”Ai!” Hertta huusi ja nosti kätensä ilmaan.

”Mulla ois sulle mies”, Alice hehkui salamyhkäisenä, ehkä myös hieman nousuhumalaisena. Hän oli selvästi päättänyt, että Hertta oli onneton ilman kumppania.

”Se on just sellanen lepponen ja lempeä ja tosi ymmärtäväinen. Hiton hyvännäkönen, lihaksikas ja pitkä, se on pelannut joskus lätkää, mutta ei oo mikään öyhöttäjä eikä dokaaja”, Alice luetteli vetämättä välillä happea. Ennen kuin Hertta ehti sanoa mitään, Alice jatkoi:

”Se opiskelee Tampereen kauppiksessa, me ollaan tavattu pari kertaa bileissä ja oon itse asiassa näyttänyt sun kuvaa sille, ja se zoomas sun naamaan ja nyökytteli! Sanoinkin sille sillon, että teijän pitäis tavata. Mä annan sen numeron nyt sulle ja laitetaan heti viestiä sille!”

”Siis millon tää on tapahtunu?” Hertta ihmetteli illan yllättävää zoomauskäännettä.

”Joskus syksyllä se oli. Mä unohin koko jutun, just äsken muistin”, Alice näytti itsekkin yllättyneeltä unohtamisestaan.

”Näytä kuva”, Iida vaati, kun oli nuollut jäätelökuppinsa puhtaaksi.

Alice selasi miehen Instagram-tililtä omasta mielestään parhaan otoksen.

”No on kyllä hot”, Hertta nyökytteli Iidan kanssa.

”Sähän voit alkaa seurata sitä ja laittaa viestiä”, Iida innostui.

”Joo jooo, täydellistä! Paitsi, että meneekö se sinne roskapostiin, sinne pyyntöihin? Sulla ei oo mitään kunnon kuvaakaan sun profilissa, se luulee sua vielä joksikin nigerialaiseks prinssiksi, joka haluaa ryöstää sen rahat. Laita whatsapissa viestiä mieluummin”, Alice neuvoi kuin Hertta olisi tekemässä elämänsä tärkeintä osakekauppaa.

”Viesti! Viesti! Viesti! Viesti!” Alice alkoi huutaa, ja Iida-kin yhtyi siihen. Hertta pyöritteli päätään.

”Panemaan panemaan panemaan!” Alice jatkoi nauraen, johon Iida lisäsi:

”Naimisiin naimisiin naimisiin!”

”Hiljaa hiljaa hiljaa!” Hertta alkoi huutaa päälle. Alice ja Iida kippistelivät viinilasejaan pitäen ilmeisesti keskustelua hauskana. Iida alkoi puhua mielistelevällä äänellä, sel-

laisella, jolla lapsi puhuu vanhemmalleen saadakseen jotain, mitä ei normaalisti saa:

”Me halutaan vaan auttaa, koska säkin aina autat meitä kaikissa ihmissuhdeongelmissa. Maailmassa ei oo oikeesti parempaa kuuntelijaa kuin sä Hertta. Nyt on meidän vuoro auttaa.”

Hertta alkoi lämmitä ajatukselle tai ehkä ennemmin heidän juomalleen viinille.

”Sun täytyy päästä panemaan”, Alice vakuutteli.

”Istumaan naamalle sun täytyy päästä”, Iida painotti.

”Työ ootte ihan kauheita. Mie en halua puhua miun seksielämästä teijän kanssa”, Hertta yritti saada ystäviensä energiatasot alas.

”Niiku SIULLA ei oo sellaista”, Alice näpäytti eikä edes vaivautunut miettimään, oliko mennyt liian pitkälle.

”Mie runkkaan ihan koko ajan, tiedoksi vaan”, Hertta nosti kätensä ilmaan ja heilutteli sormiaan.

”Ei riitä!” Alice alkoi tehdä panoliikkeitä.

Hertta tiesi Alicen päättäneen jo ajat sitten, että hän jarrutteli aivan liikaa eikä vienyt asioita loppuun asti. Alice vakuutteli usein kannissa, että Hertasta kuoriutuisi vielä vapautunut, seksuaalisesti avoin nainen, jonka patoumat purkautuisivat ja ongelmat ratkeaisivat siinä kuoriutumisen lomassa. Se saattoi olla totta, mutta Hertta vastusti ajatusta, koska se oli Alicen eikä hänen omansa. Iidakin oli joskus kannissa töräyttänyt Hertalle, että tältä puuttuu rohkeutta,